

ukladající trest 7 dní vězení a 40 Kč peňazitého trestu. Na tomto posudzovaní prísnosti nového rozsudku nemení nič tá okolnosť, že okresný súd povolil obžalovanému v novom rozsudku podmienený odklad výkonu trestu, lebo opatrenie toto bolo práve len podmienené a bolo odvolané usnesením zo dňa 12. októbra 1933, ktorým bol výkon trestu nariadený. Bolo preto treba vyhovieť opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., a vysloviť porušenie zákona, ako je uvedené vo výroku. Ponevác obžalovaný bol porušením zákona odsúdený prísnejšie, ako mohol byť pri jeho správnom použití, bolo podľa ostatného odseku § 442 tr. p. rozhodnúť, ako je uvedené vo výroku.

Čís. 4970.

V poměru k úřadům a třetím osobám je jen zapsaný majitel známky oprávněn vykonávat známková práva, k nimž patří obzvláště i právo žaloby podle § 23 zák. čís. 19/1890 ř. zák.

Bylo-li v době mezi převodem tohoto práva a jeho zápisem známkové právo porušeno osobou třetí, je k trestnímu stíhání oprávněn do dne zápisu jen právní předchůdce, ode dne zápisu jen nový nabyvatel; to platí i pro cizince a pro známku zapsanou u mezinárodního úřadu v Bernu.

Pro posouzení otázky aktivní legitimace je rozhodnou doba, kdy došlo ke stíhacímu návrhu; učinil-li soukromý žalobce stíhací návrh včas, byv k němu aktivně legitimován, mohl pak v trestním řízení pokračovati, třebaže později již pro něho známka zapsána nebyla.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1934, Zm I 760/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé žalobkyně »Société anonyme La K.« do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 22. července 1932; jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin zásahu v právo známkové podle §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19. ř. zák.; vyhověl však zmateční stížnosti soukromého obžalobce Filipa W-e, napadený rozsudek, pokud jde o tohoto soukromého obžalobce, zrušil a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obou soukromých žalobců napadá zprošťující rozsudek nalézacího soudu číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9a) tr. ř.

I. Pokud jde o soukromou obžalobkyni »Société anonyme La K.«, má rozsudek za to, že není oprávněna k obžalobě, poněvadž do 16. října 1926, do kteréhožto dne se dopustili obžalovaní podle obžaloby závadných zásahů, nebyla vůbec vlastníci chráněné známky »K.«, neboť práva ke známce nabývá oprávněný převodem teprve, když je

proveden přepis v rejstříku obchodní a živnostenské komory, převod ten se však stal ve prospěch žalující akciové společnosti teprve 25. října 1926 s účinností pro Československou republiku od 31. října 1926. Stížnost namítá s hlediska zmatku § 281 čís. 9a) (správně 9c) tr. ř., že názor ten je právně mylný, ježto Filip W. postoupil své právo ke známce »K.« smlouvou ze dne 1. září 1926 spolužalobkyni, akciové společnosti »La K.«, čímž se stala tato akciová společnost podle francouzských zákonů vlastnící známky a byla tudíž k obžalobě plně legitimována.

Stížnosti nelze v tomto směru přisvědčiti. Nezáleží na tom, zda tato žalobkyně nabyla podle francouzského práva uvedeným způsobem výhradního práva užívati známky »K.«, nýbrž rozhodným je, zda a kdy se tak stalo s platností pro tuzemsko, což jest posuzovati jen podle tuzemského práva.

Jde o známku, zapsanou u mezinárodního úřadu v Bernu; ohledně těchto známek je proto směrodatné znění madridské dohody ze dne 14. dubna 1891, po případě i zásady pařížské unijní úmluvy ze dne 20. března 1883, pokud se zásad těch na několika místech dovolává madridská dohoda. Se zřetelem na tyto mezinárodní úmluvy jest zdůrazniti toto:

Podle pařížské unijní úmluvy, na niž se odvolává i madridská dohoda, platí zásada, že příslušníci každé smluvní země budou, pokud jde o ochranu živnostenského vlastnictví, požívati ve všech ostatních zemích unie těch výhod, které příslušné zákony poskytují nebo na přístě poskytnou vlastním státním příslušníkům bez újmy práv, zvláště stanovených touto smlouvou. Budou tudíž požívati stejné ochrany jako tito státní příslušníci a téže právní pomoci proti všelikému zasahování do jejich práv, ovšem že s podmínkou, že splní podmínky a formality, uložené vlastním státním příslušníkům. Tutéž zásadu hájí madridská dohoda v čl. 4 odst. I., stanovícím, že od té doby, co byl takto (t. j. podle čl. 3) proveden zápis u mezinárodního úřadu, bude známka v každé smluvní zemi právě tak chráněna, jako kdyby tam byla přímo přihlášena. Klade se tu tedy důraz na zápis a táž zásada platí i podle československého zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., podle něhož poskytuje se ochrana proti porušování výhradního práva k užívání známek tomu, kdo má v známkovém rejstříku známku zapsanou, jakž vysvítá z ustanovení § 2, a pokud jde o převod známky, z ustanovení § 9 cit. zákona.

Co se týče převodu známek, jest ještě zkoumati, zda snad nejsou v madridské dohodě zvláštní, odchylné předpisy. Tu jest zdůrazniti, že podle prvního odstavce čl. 9 dohody úřad země původu oznamuje mezinárodnímu úřadu zrušení, výmazy, zřeknutí, převody a jiné změny v zápisu známky. To je ovšem předpis manipulační, z něhož nelze ještě usuzovati i na výmaz registrace pro aktivní legitimaci k žalobě. Leč materiální předpisy zcela jasného znění obsahuje čl. 9 madridské dohody, pokud stanoví, že »předpisy článku tohoto o převodech nedotýkají se nijak těch zákonů smluvních zemí, které zakazují převod známky bez současného převodu živnostenského neb obchodního závodu, jehož zboží známka vyznačuje«. Tak zněl čl. 9 madridské dohody již dle Washingtonské úmluvy — viz čl. 9 b) odst. 2 — a rovněž tak

zní i čl. 9 odst. c) ve znění uvedeném ve sbírce zákonů a nařízení čís. 24 z roku 1933. Z tohoto předpisu vysvítá zcela jasně, že platí plnou měrou pro cizozemce teritoriální zákony smluvních zemí o převodu známkového práva s podnikem, a jest proto, jelikož i § 9 čsl. známkového zákona čís. 19/1890 ř. zák. — ve znění zákona ze 17. března 1913 č. ř. zák. 65 — má zvláštní ustanovení v tomto směru, řídit se těmito speciálními ustanoveními. Podle posléze citovaného zákonného ustanovení lpí právo ke známce na podniku, pro který je určena, zaniká s ním a při změně držby přechází na nového držitele; leč tento nový držitel má, nevede-li podnik dále pod nezměněnou firmou, vymoci si přepsání známky a nemůže vykonávat známkové právo, pokud tento přepis není vykonán. Podle tohoto přepisu je jasno, že v poměru k úřadům a třetím osobám je jen zapsaný majetník známky oprávněn vykonávat známková práva, k nimž patří obzvláště i právo žaloby podle § 23 tohoto zákona. Bylo-li v době mezi převodem tohoto práva a jeho zápisem známkové právo porušeno osobou třetí, je k trestnímu stíhání oprávněn do dne zápisu jen právní předchůdce, ode dne zápisu jen nový nabyvatel.

Právě tak se má věc v souzeném případě; převod známkového práva na novou, žalující firmu, akciovou společnost »La K.« byl proveden v rejstříku po době, kdy se pozastavené zásahy staly. Nemůže proto tato akciová společnost pro tyto zásahy své známkové právo vykonávat, nýbrž jen tehda zapsaný majitel známky, Filip W. Rozhodnutí úřední sbírky vídeňského nejvyššího soudního dvoru čís. 3865 a sb. Löffler č. 259, jichž se dovolává zmateční stížnost soukromé obžalobkyně, se na tento případ nevztahují, jednajíce jen o tom, zda vymazaná známka je chráněna ustanovením § 23 známkového zákona i s hlediska trestně právního v propadné dvouleté lhůtě ve smyslu § 7 zákona ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák.

Podle toho, co uvedeno, neposoudil nalézací soud věc nesprávně, uznáv, že akciová společnost »La K.« není k žalobě aktivně legitimována. Zmateční stížnost, napadající tento právní názor prvního soudu, je neodůvodněna a bylo jí již z tohoto důvodu zamítnouti, aniž bylo třeba obírat se ještě dalšími výtkami stížnosti, týkajícími se věci samé.

II. Jest však přisvědčiti zmateční stížnosti soukromého obžalobce Filipa W-e. Předdeslati jest, že obhájce při veřejném rohu o této zmateční stížnosti namítal nedostatek aktivní legitimace tohoto soukromého obžalobce; poukázav k tomu, že v únoru 1927, kdy byl na obžalované podán obžalovací spis pro přečin § 23 (25) známkového zákona, nebyla již, jak sám soukromý obžalobce D. připouští, pro něho v mezinárodním rejstříku v Bernu známka zapsána v důsledku jejího převodu na firmu K. Leč s názorem tím nelze souhlasiti, neboť pro posouzení otázky aktivní legitimace je rozhodnou doba, kdy došlo ke stíhacímu návrhu, t. j. se strany soukromého obžalobce dne 16. října 1926, kdy tedy pro něho byla známka ještě u mezinárodního úřadu v Bernu zapsána, byvši převedena na firmu K. teprve dne 25. října 1926. Učinil-li soukromý žalobce stíhací návrh včas, byv k němu aktivně legitimován, mohl pak v trestním řízení pokračovati, i když později již pro něho známka zapsána nebyla.